

ønskeligt, at Fuldmægtigens hele Tid skulde være offret Embedet, medens dette tidligere ikke har været Tilfældet. Gaaer man ud derfra og antager, at der desuden maa have 10 Contoirister, som mindst hver maa lønnes med 300 Rb., saa bliver det ialt 1,200 Rb. Udvalgets Fleertal vil imidlertid til Lønninger kun have anvendt 1000 Rb., og naar deri skal indbefattes Kost og Logi o. s. v. til Contoirpersonalet, vil vist enhver finde, at denne Ansættelse er for lav. Fremdeles har Udvalget nedsat den til Contoirlocalet foreslaaede Sum. Den er af den nuværende Embedsmand opgivet til 160 Rb. Det er oplyst, at Embedsmanden, og jeg har fra andre Sider ogsaa faaet dette Forhold konstateret, har en Velighed paa Christianshavn paa 7 Bøvelser til en Leie af 500 Rb., hvoraf han har afgivet tvende til Contoirlocalet, som han har troet at kunne ansætte til $\frac{1}{3}$ af Leiesummen. Der kunde maastee være Spørgsmaal, om Beløbet ikke, naar det skulde tages aldeles stringent, skulde ned sættes til $\frac{2}{7}$, hvorved Leien dog factisk vilde blive 142 Rb., altsaa 22 Rb. mere, end Udvalget har fundet sig besøiet til at ansætte. Med Hensyn til Befordringen til de Reiser, der have fundet Sted, og som her komme under Omhandling, da sees det af en speciel Fortegnelse for de sidste 10 Aar, at disse Reiser i Gjennemsnit udgjøre 84 Mil, hvorimod Reiserne for det sidste Aar udgjøre 105 Mil. De 84 Mil ere opførte til Udgift med 150 Rb. 74 $\frac{1}{2}$, hvorimod de 105 Mil med 179 Rb. 32 $\frac{1}{2}$. Udvalget har imidlertid indstillet 100 Rb., idet Udvalget har troet, at en Betaling af 1 Rb. pr. Mil vilde kunne være tilstrækkelig. Udvalgets Indstilling, især naar man holder sig til det sidste Aar, vilde give noget Overflud. Men herved maa mærkes, at der i det sidste Aar er foretaget 61 særskilte Reiser, og ved flere af dem foretages 2 Forretninger, hvorimod Veilængden har i de fleste Tilfælde ikke været lang. De fleste Veilængder ere kun 1 Mil, enkelte paa 2 til 3 Mile. Men nu er det vist-

nok klart, at naar der skal leies Befordring til Forretninger, der ere opgivne at have været fra 2 til 10 Timer, saa kan man ikke beregne Befordringsgodtgjørelsen efter Miletallet, selv om man f. Ex., som det er blevet anført, kunde benytte Droschkebefordring. Jeg troer derfor, at det vilde være rimeligt, at Befordringsgodtgjørelserne bleve ansatte mindst til 2 Rb. 3 Mk. pr. Reise. Jeg indrømmer, hvad ogsaa den constituerede Embedsmand har opgivet, at disse Udgifter ikke factisk have været udrede. Den Bemærkning fra hans Side vidner om en stor Samvittighedsfuldhed; han yttre sig derom saaledes: „Hvad endelig angaaer Befordringsudgifter til saadanne Reiser, hvorfor ikke gives Erstatning, da have disse i Virkeligheden kun andraget et forholdsvis ringe Beløb, nemlig 45 Rb., idet jeg, der i flere Aar havde staaet i Forhold til de Herrer Procuratorer og Sagførerfuldmægtige, ikke tog i Betænkning, ved de af saadanne requirerede private Forretninger at modtage deres godhedsfulde Tilbud om at benytte deres Befordring.“

Om dette nu end kan gøres af en constitueret Embedsmand, der staaer i venstabelig Forhold til Requirerterne, troer jeg ingenlunde, at det kan være rigtigt, om man her med Hensyn til de fast ansatte Embedsmænd vilde ned sætte Befordringsgodtgjørelsen efter denne Maalestok. Jeg veed ikke, hvorvidt Embedsmanden maatte kunne bekvemme sig til ad denne Udvei at spare Penge; men ligeoverfor Thinget, der skal votere, hvad der tilkommer ham som Godtgjørelse, troer jeg ikke, at det kan lade sig gøre. Naar jeg lægger Alt dette sammen, troer jeg, at Ministerens Indstilling i dette Punkt er fuldkommen forsvarelig. Dermed er ikke sagt, at jeg ikke kunde have været tilbøielig til, naar det isøvrigt var blevet mig muligt, at gaae noget under denne Sum; thi jeg erkjender, at der kunde være Tilfælde, f. Ex. hvor Principalen accorderer med sin Fuldmægtig om Befordringen, hvor der kunde spares Noget.